

kallas, vid hemmansbyte mellan kronan och enskilt man, det frälsehemman, kronan får igen.

VEDERLIKE, m. 2. pl. — *likar*. Jemnlige i rang. *Adelige v-kar*, de af frälse stånd, hvilka i rang anses jemngoda med adeln.

VEDERLÄGGA, v. a. 2. (böjes som *Lägga*) Öfverbevisa någon om orätt i dess påstående o. s. v.; bevisa oriktigheten af sats, påstående, anfördt skäl, o. s. v. *V. någon med obestriddliga skäl. V. ens sats. V. ens påstående, ens argumenter. V. ett inkast. — Syn.* Gendrifva. *Vederläggande*, n. 4.

VEDERLÄGGNING, f. 2. Öfverbevisning om oriktigheten af sats, skäl, påstående, o. s. v. Jfr. *Vederläggna*.

VEDERLÄGGNINGSSKRIFT, f. 3. Skrift, hvars ändamål är vederläggning.

VEDERMÅLE, n. 4. (af gamla ordet *Mal*, tecken) Tecken, märke, som bevisar tillvaron, verkligheten af något. *Till v. af min vänskap. Bära v. af något*, märke efter något. — *Syn.* Prof. Bevis, Tecken, Märke.

VEDERMÖDA, f. 1. Tryckande möda, stor besvärlighet, svår motgång.

VEDERNAMN, n. 5. Se *Binamn*.

VEDERPART, m. 3. Se *Motpart*.

VEDERQVICKA, v. a. 2. (af gamla ordet *Qveck*, qvick, lefvande) Åter lifva, gifva nya krafter. *Vinet v-ckte honom. — V. sig, v. r.* Förskaffa sig nya krafter, nytt lif; åter lifva sig till kropp eller sinne. *V. sig med mat, med muntrande sällskap. — V-nde*, part. akt. Brukas ofta adjektivt, t. ex.: *En v. spis. Ett v. nöje. — Vederqvickande*, n. 4.

VEDERQVICKELSE, f. 3. 1) Verknigen af något som vederqvicker. *Sinnets, kroppens v. — 2) Något som vederqvicker. Efter arbete bör man söka v.*

VEDERSAKA, v. a. 1. (af *Sak*) 1) Förneka. *Matth. 10, 33. — 2) Försaka. Luc. 14, 33. — Veder sakande*, n. 4.

VEDERSAKARE, m. 5. (af *Sak*) Motpart, motsändare.

VEDERSKEN, n. 5. Se *Återsken*.

VEDERSPEL, n. 5. Motsats. *Ni får röna v-el.*

VEDERSTYGGIG, a. 2. (af gamla verbet *Vederstyggas*, styggas vid) Som väcker styggelse, afsky. *En v. person, sjukdom. — Syn.* Afskyvärd, Otäck.

VEDERSTYGGIGHET, f. 3. Vederstygglig beskaffenhet, vederstyggligt utseende. *Lastens v.*

VEDERSÄGA, v. a. 2. (böjes som *Säga*; gam.) Se *Motsäga*.

VEDERSÄGELSE, f. 3. (gam.) Se *Motsägelse*.

VEDERTAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Antaga allmänt ell. i likhet med andra. Brukas mest i part. pass. *Vedertagen. Efter v. sed.*

VEDERTECKEN, n. 5. Kännetecken, veder-mäle.

VEDERVILJA, f. sing. Se *Motvilja. Hysa, känna v. för någon. Han gjorde det med v. — Syn.* Motvilja, Obenägenhet, Antipati, Leda, Ovilja, Afsky, Afsmak, Olust, Vämjelse, Äckel.

VEDERVÅGA, v. a. 1. Sätta på spel, våga. *Jag har ingenting all v.*

VEDERVÄRDIG, a. 2. (t. *widerwärtig*) Som kännes högst obehaglig, väcker vedervilja, gör ganska obehagligt intryck. *V. mat. V. smak. Det är mig v-t. — Syn.* Osmaklig, Äcklig, Vämjelig, Afskyvärd.

VEDERVÄRDIGHET, f. 3. 1) Vedervärdig beskaffenhet. *Matens v. — 2) Missöde, veder-möda, motgång. Efter många v-er framkommo vi ändtligen. Hafva att genomgå många v-er.*

VEDERVÄRDIGT, adv. På ett vedervärdigt sätt. *Smaka v.*

VEDETT, ved'ät, m. 3. (ital. *Vedetta*, af *Vedere*, se) 1) Skildtvakt till häst. — 2) Skyller-kur på en fästningsvall.

VEDFÄNG, n. 5. 1) Fång af ved. *Komma gående med ett v. — 2) Rättighet att erhålla, hämta ved af skog.*

VEDGÅRD, m. 2. Inhägnad plats för upplag af ved.

VEDHUGGARE, m. 5. En, som hugger ved, vare sig för tillfället eller såsom yrke.

VEDHYGGE, n. 4. Fällning af skog till ved.

VEDKAST, m. 2. Uppkastad stapel af ved.

VEDKLUBBA, f. 1. Klubba, som begagnas vid klyfning af ved.

VEDKNARR, m. 2. Se *Gröngöling*.

VEDKONTOR, vedkänn'tör, n. 5. Skrubb, der ved förvaras.

VEDKÄLKE, m. 2. pl. — *kälkar*. Kälke, som brukas att derpå föra ved.

VEDLIDER, n. 5. Lider, der ved förvaras.

VEDLOSSARE, m. 5. En, som är behjelpig att aflasta ved ifrån fartyg.

VEDLOSSNING, f. 2. Aflastning af ved ifrån fartyg.

VEDLÄGGARE, m. 5. Den, som vid upp-mätning af ved ilägger den i famnmättet.

VEDLÖS, a. 2. Som saknar ved. *En v. ort.*

VEDPENNINGAR, m. 2. pl. Penningar till inköp af ved.

VEDPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. (fam.) Pinne af ved; litet vedträd. *Icke en v.*, alls ingen ved.

— *Syn.* Vedsticka.

VEDSKJUL, n. 5. Skjul, der ved förvaras.

VEDSKUTA, f. 1. Skuta, lastad med ved, eller som i allmänhet begagnas för transport af ved.

VEDSTICKA, f. 1. (fam.) Se *Vedpinne*.

VEDTRAFVE, m. 2. pl. — *trafvar*. Upp-trafvad stapel af ved.

VEDTRÄ, n. 4. Klufvet mindre stycke af ved.

VEDYXA, f. 1. Yxa, som begagnas till ved-huggning.

VEF (e slutet och långt), m. 2. pl. *vefvar*. Handtag, hvarmedelst något kringvrides. *Vefven på en slipsten. Draga vefven*, kringvridda den; (fig. fam.) hafva tyngsta bördan af ett arbete.

VEFBÅT, m. 2. Båt, som fortskaffas genom vefning. Jfr. *Vefslup*.

VEFLA, vëvla, v. a. 1. (sjöt.) *V. vanten*, förse dem med veflingar.

VEFLING, vëvling, m. 2. (skepp.) *V-ar* kal-las linor, som med halfstek äro fästade tvärs öf-ver vanten.

VEFNING, f. 2. Handlingen, då man vefvar.

VEFPOSITIV, vëvpositiv, n. 5. o. 5. Litet portativt positiv med mekanik, så inrättadt, att det spelar vissa stycken, då man vefvar derpå. [— tif.]

VEFSLUP, m. 2. Slup, som fortskaffas medelst å sidorna anbragta hjul, hvilka sättas i rörelse genom vefning.

VEFSTÄNG, f. 3. pl. — *stänger*. Vef, som utgöres af en stång.

VEFTA, se *Vifta*.

VEFTOFFER, vëftåffer, n. 5. (bibl.) Offer, som viftades mot alla fyra väderstrecken.